

תלמודו בידו

דף סד עמוד א

א] כיצד נדרש "ואֲשֶׁה לא תתנו מהם על המזבח לה'?"

ב] מת אחד מהשעירים לאחר הגרלה, מביא שני שעירים אחרים ומגריל עליהם. איזה שעיר קרב ואיזה רועה?

ג] במה נחלקו רב ור' יוחנן, בבהמה שהיתה ראויה להקרבה ונדחית ושוב נעשית ראויה, אם נדחית לעולם?

ד] נתערבו אברי עולות תמימות עם אברי בעלת מום, מה דינם ומנין?

א] אשה לא תתנו: שאסור להקטיר חלבים של בהמה בעלת מום על המזבח. מהם: שאסור להקטיר אפילו כזית מן החלבים של בעלת מום. מזבח: שאסור לזרוק את הדם של בהמה בעלת מום על המזבח. לה': לרבות שעיר המשתלח, שגם בו פוסל מום ואף שהגיע זמנו.

ב] רב: השעיר החי מהזוג הראשון יקרב, שמצוה בראשון. ואף שהיתה שעה שאי אפשר היה להקריבו, בעלי חיים אינם נדחים. והנותר מהזוג השני רועה. ר' יוחנן: השעיר השני מהזוג השני יקרב, והנותר מהזוג הראשון ירעה, הואיל ונדחה.

ג] רב: אינה נדחית, בדומה לבעל מום עובר, שכשחזר ונעשה ראוי להקרבה הרי הוא כשר. שנאמר "בהם מום בם לא ירצה לכם", דוקא כאשר המום בם אינם מרצים. ר' יוחנן: נדחית. ש"בהם" מלמד שרק בעל מום כשר לקרבן לאחר שחזר להיות ראוי.

ד] חכמים: כל האברים שעדיין לא עלו למזבח יצאו לבית השריפה. ר' אליעזר: אם קרב ראש אחד קודם שהרגישו בתערובת, יקריבו כל שאר הראשים ותולים שהראש שכבר הוקרב הוא הראש של בעלת המום. וכן אם קרבו כרעיו של אחד מהם, יקריבו כל שאר הכרעיים. שאפילו אם נשאר האבר הפסול בתערובת, מותר להקטירו. שנאמר "בהם", להתיר הקרבת אברי בעלי מומים שנתערבו.